

svoje poslove uredno obavili. Stoga ih je većina počivala protegnuta na palubi, gdje je sjena bila najbolja, a smotali su, mjesto jastuka, ili mornarsku kapu, ili dugački pojas, ili što mu drago, samo da nije tvrdo pod glavom.

Kod spomenutog stola na krmi sjedila su dva, i po vanjskom izgledu, odlična gospodina. Mladi je bio knez Stjepan Frankopan, a stariji, brodski zapovjednik Bono Uršić.

Knez Stjepan bio je rođeni brat knezu Gašparu, najstarijem članu kneževske porodice. Stjepan je bio neženja, dočim je Gašpar imao više djece. Gašparov najmlađi sin bio je knez Vuk, otac nesretne hrvatske banice Katarine Zrinjske i kneza Frana Krste, koga su godine 1671. smaknuli u Bečkom Novom Mjestu.

Oba brata, Gašpar i Stjepan, kao i njihovi predaci, zaštićivali su Uskoke, osvjedočeni da su oni još jedini branič hrvatskoga Primorja proti svakog neprijatelja. Baš stoga, nije bilo Uskoka samo u Senju, nego i po ostalim većim primorskim mjestima. Ali svi su ti Uskoci nazivani »senjski«, budući da je grad Senj bio prvo i najveće njihovo gnijezdo. Razumije se samo po sebi, da knezovi Frankopani nisu preveć upadljivo zaštićivali Uskoke, jer im je ipak bilo do toga, da podrže prijateljske odnose s Venecijom, kuda su ponajviše otpremali svoje brodove, nakrcane proizvodima s prostranih svojih imanja. —

Knez je bio još mlad čovjek, uvijek veselo raspoložen i rado se je zabavljao. Kadagod je otplovila put Mletaka »Sveta Margareta«, nije propustio da s njome otplovi i on. U Mlecima pak svuda je zalazio, samo ako se je nadao ugodnoj zabavi. Stoga je bio rado viđen u krugovima mletačkih patricija, pogotovu što je bio otmjen u društvu i vrlo ugodna razgovora. Uz to, što no riječ, prava muška ljepota. Visoka i vitka stasa, vrane kose, prostrana čela, crnih očiju, lijepa pravilna lica, uvijek u odori hrvatskih velikaša, koju su samo zloba i glupost mogle proglasiti tuđinskom, nije čudo, što je taj mladi velikaš kojiput i zavrtio mozgom kojoj patricijki divne Venecije. Ali, kolikogod mu nisu bile neugodne te pobjede ženskih srdaca, ipak se nijedna kćerka svetoga Marka nije mogla pohvaliti, da je barem zaplela u svoje mrežice, kamo li osvojila toga željkovanoga hrvatskoga velikaša. —

Zapovjednik Bono Uršić sjedio je sučelice knezu Stjepanu. Bio je to vrlo simpatičan starac. Nije bilo mnogo pomoraca, između Senja i istočne Istre, koji su uživali onako